

Sygn. akt VII U 527/18

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25.02.2019 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Joanna Sawicz

Protokolant : p.o. protokolanta Wiktoria Burdzyńska

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 25.02.2019 r. w Świdnicy

sprawy **W. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o emeryturę górniczą

na skutek odwołania **W. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 03.04.2018 r. Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 03.04.2018 r. znak: (...) w ten sposób, iż przyznaje powodowi W. K. prawo do emerytury górniczej począwszy od dnia 01.03.2018 r.

Sygn. VII U 527/18

UZASADNIENIE

W. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 03.04.2018 r. znak: (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury górniczej.

Wnioskodawca zarzucił, że staż pracy górniczej powinien zostać ustalony wraz z dniówkami półtorakrotnymi co daje łącznie 20 lat 8 miesięcy i 21 dni, ponadto posiada 5 lat pracy równorzędnej z pracą górniczą, zatem spełnił warunki do otrzymania emerytury górniczej.

Strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podnosząc że brak jest dowodów na zatrudnienie wnioskodawcy pozwalające na zastosowanie przelicznika półtorakrotnego. Natomiast nie można wnioskodawcy zaliczyć żadnego okresu pracy równorzędnej z pracą górniczą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. (ur. (...)) złożył w dniu 01.03.2018r. u strony pozwanej wniosek o emeryturę górniczą przedkładając m.in. świadectwo pracy z KWK (...), informację o przepracowanych dniówkach półtorakrotnych, świadectwo pracy z F. sp.j., świadectwo pracy z P., świadectwo pracy z Z. sp.j., umowy o pracę i zaświadczenie z P. B.sp. z o.o.

Zaskarżoną decyzją z dnia 3.04.2018r. strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej, uwzględniając wnioskodawcy 13 lat 11 miesięcy i 11 dni pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1 oraz 6 lat 9 miesięcy i 10 dni dniówek półtorakrotnych (w okresach 21.10.1985r.- 31.01.2000r. i 07.12.2016r.- 31.12.2017r.); łącznie 20 lat , 8 miesięcy i 21 dni.

Strona pozwana stwierdziła, że wnioskodawca nie udokumentował 25 lat pracy górniczej i równorzędnej oraz nie posiada 15 lat pracy określonej w art. 50c ust. 1.

(dowód: akta ZUS)

Od dnia 21.10.1985r. wnioskodawca był zatrudniony w K. na stanowisku górnika ładowacza pod ziemią. Od dnia 01.03.1987r. pracował jako górnik młodszy pod ziemią, natomiast od dnia 01.08.1990r. jako górnik.

W trakcie tego zatrudnienia w okresach: 26.10.1992r.-05.11.1992r., 10.02.1993r.-31.05.1993r., 16.09.1993r.-17.09.1993r., 25.11.1993r.-21.01.1994r., 25.04.1994r.-30.04.1994r., 24.10.1994r.-30.11.1994r., 19.06.1995r.-22.06.1995r., 16.11.1995r.-21.12.1995r., 21.11.1996r.-31.01.1997r., 16.12.1997r.-31.01.1998r., 01.12.1998r.-31.01.1999r. oraz 22.10.1999r.-31.12.1999r. wnioskodawca przebywał na zasiłkach chorobowych. W trakcie zatrudnienia przepracował 3333 dniówki półtorakrotne.

Praca w K. jest pracą górniczą w rozumieniu art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej.

K. została postawiona w stan likwidacji z dniem 01.01.2000r. decyzją nr 142 Ministra Skarbu Państwa z dnia 29.12.1999r. Decyzją Ministra Skarbu Państwa z dnia 82/01 z dnia 14.08.2001r. uznano K. w likwidacji za zlikwidowaną z uwagi na zbycie przedsiębiorstwa w całości S. w B..

W związku likwidacją w/w kopalni pracodawca z dniem 31.01.2000r. rozwiązał z powodem umowę o pracę z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, w trybie art. 30 § 1 k.p. w zw. z ustawą z dnia 26.11.1998r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (Dz.U.1998.162.1112) i art. 11 ustawy z dnia 28.12.1989r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U.1990.4.19).

(dowód : akta ZUS, zeznania powoda, akta osobowe)

Po ustaniu w/w zatrudnienia wnioskodawca poszukiwał pracy, jednak z uwagi na wysokie bezrobocie w tym okresie w d. województwie w. spowodowane m.in. likwidacją kopalń w tym rejonie, nie został nigdzie zatrudniony. W okresie 01.02.2000r.-24.07.2000r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. jako bezrobotny z prawem do zasiłku.

Z dniem 25.07.2000r. ubezpieczony podjął zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony jako pracownik budowlany w F. sp.j. w N., gdzie pracował do dnia 31.03.2003r. Wspólnikiem w/w spółki był T. M., który prowadził wówczas dwie firmy – F. sp.j. oraz Przedsiębiorstwo Budowlane. F. B. sp.j. zatrudniał powyżej 20 pracowników. Spółka zaczęła mieć problemy ekonomiczne, wskutek czego została postawiona w stan upadłości. Doszło do rozwiązania stosunku pracy z pracownikami z przyczyn ekonomicznych leżących po stronie zakładu pracy, na podstawie ustawy z dnia 28.12.1989r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (Dz.U.1990.4.19). Z tej przyczyny ustał też stosunek pracy z wnioskodawcą, a pracownicy spółki zostali przejęci przez P. (...), który kontynuował działalność budowlaną , ale już w ramach indywidualnej działalności gospodarczej. W związku z tym zawarł z wnioskodawcą kolejną umowę o pracę

do dnia 31.12.2005r. Jednak w związku z nawarstwiającymi się problemami finansowymi, T. M. podjął decyzję o likwidacji tej działalności i rozwiązaniu umów o pracę z pracownikami, w tym z wnioskodawcą. W. K. pracował w P. (...) w N. jako robotnik budowlany w okresie 01.04.2003r.-31.12.2003r. Stosunek pracy również ustał z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, w wyniku problemów ekonomicznych i konieczności zmniejszenia zatrudnienia. Obie działalności T. M. zostały zlikwidowane z przyczyn ekonomicznych, co z kolei stanowiło uzasadnienie dla rozwiązania umów o pracę z pracownikami, w tym z powodem.

W okresie 2.01.2004r.-19.04.2004r. wnioskodawca ponownie został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. jako bezrobotny z prawem do zasiłku z uwagi na brak ofert pracy.

Z dniem 20.04.2004r. ubezpieczony podjął pracę w Zakładzie (...)W. Z.W. sp.j. w Ś. jako magazynier.

Stosunek pracy ustał w dniu 06.12.2016r. w związku z tym, że wnioskodawca podjął zatrudnienie w zakładzie górniczym

Od dnia 07.12.2016r. wnioskodawca jest zatrudniony jako ślusarz-robotnik transportowy pod ziemią w Przedsiębiorstwie Usług (...) sp. z o.o. w C., wykonując pracę w kopalniach w L., P.-S., R..

W grudniu 2016 roku przepracował 16 dniówek półtorakrotnych, w 2017 roku 251 dniówek półtorakrotnych, łącznie do dnia 31.12.2017r.przepracował -267 dniówek półtorakrotnych.

Wnioskodawca jest zatrudniony w tym zakładzie do chwili obecnej, jako górnik pod ziemią.

(dowód : akta ZUS, zeznania świadka, powoda, akta osobowe)

Łączny staż pracy górniczej wnioskodawcy, liczonej wraz z dniówkami półtorakrotnymi (po odliczeniu zasiłków chorobowych) wyniósł na dzień 01.01.2018r. 20 lat 8 miesięcy i 21 dni. (Na dzień 31.01.2019r. ubezpieczony legitymuje się ponad 15 letnim stażem pracy górniczej bez uwzględnienia w/w dniówek) . Staż pracy górniczej i równorzędnej z pracą górniczą (F.sp.j., P. (...), Zakład (...)) przekracza wymagane 25 lat.

(dowód: akta ZUS, akta osobowe z KWK (...), akta osobowe z (...), umowy o pracę, zeznania świadka i wnioskodawcy)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie należało uwzględnić.

Wnioskodawca domagał się przyznania prawa do emerytury górniczej, wskazując że staż pracy górniczej i równorzędnej wynosi ponad 25 lat. Jego zdaniem staż pracy górniczej winien być liczony wraz z dniówkami półtorakrotnymi, natomiast do pracy równorzędnej z pracą górniczą należy uwzględnić zatrudnienie w F. sp.j., P. (...) oraz Zakładzie (...). Nadto posiada ponad 15 lat pracy górniczej przy uwzględnieniu dniówek półtorakrotnych. Strona pozwana twierdziła natomiast, że do stażu pracy górniczej nie zalicza się dniówek półtorakrotnych, wskutek czego staż pracy górniczej wnioskodawcy nie osiągnął 15 lat. Ponadto do stażu pracy górniczej nie powinno zostać zaliczone zatrudnienie w kolejnych zakładach pracy, ponieważ wnioskodawca nie zatrudnienie w F. sp.j. nie nastąpiło bezpośrednio po zwolnieniu z KWK (...), lecz po okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego.

Zgodnie z art. 50a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 j.t.) górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 1).

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, **wynosi 50 lat** (ust. 2).

W niniejszej sprawie poza sporem było, że powód nie przystąpił do OFE oraz, że ukończył 50 lat życia. Spór natomiast odnosił się do stażu górniczego wnioskodawcy (zarówno przy uwzględnieniu dniówek półtorakrotnych (15 lat) jak okresów równorzędnych (25 lat)).

Zgodnie z art. 50c ust. 1 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie:

- 1) pod ziemią w kopalniach węgla, rud, kruszców, surowców ogniotrwałych, glin szlachetnych, kaolinów, magnezytów, gipsu, anhydrytu, soli kamiennej i potasowej, fosforytów oraz barytu;
- 2) pod ziemią i przy głębieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1 oraz pod ziemią w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów;
- 3) pod ziemią w przedsiębiorstwach montażowych, przedsiębiorstwach maszyn górniczych, zakładach naprawczych i innych podmiotach wykonujących dla kopalń określonych w pkt 1 podziemne roboty budowlano-montażowe, roboty przy naprawie maszyn i wdrażaniu nowych urządzeń; pracownikom zatrudnionym w tych przedsiębiorstwach, zakładach i innych podmiotach uznaje się za pracę górniczą te miesiące zatrudnienia, w których co najmniej połowę dniówek roboczych przepracowali pod ziemią;
- 4) na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw gospodarki złożami kopalin;
- 5) pod ziemią na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń, przedsiębiorstw i innych podmiotów określonych w pkt 1-3, a także w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach, o których mowa w pkt 4, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki złożami kopalin i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego;
- 6) w charakterze członków drużyn ratowniczych kopalń określonych w pkt 1 i 4, mechaników sprzętu ratowniczego tych drużyn oraz w charakterze ratowników zawodowych w stacjach ratownictwa górniczego;
- 7) na stanowiskach maszynistów wyciągowych na szybach oraz na stanowiskach sygnalistów na nadszybiach szybów w kopalniach, przedsiębiorstwach i innych podmiotach określonych w pkt 1 i 2;
- 8) na stanowiskach pracy pod ziemią w nieczynnych kopalniach wymienionych w pkt 1;
- 9) na stanowiskach instruktorów zawodu w górniczych polach szkoleniowych pod ziemią oraz w kopalniach siarki i węgla brunatnego.

Ustęp 2 tego przepisu stanowi, że za pracę równorzędną z pracą górniczą uważa się:

- 1) zatrudnienie na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa w urzędach górniczych, jeżeli zatrudnienie jest związane z wykonywaniem czynności inspekcyjno-technicznych w kopalniach,

przedsiębiorstwach i innych podmiotach określonych w ust. 1 pkt 1-4, pod warunkiem uprzedniego przepracowania w kopalniach, przedsiębiorstwach i innych podmiotach określonych w ust. 1 pkt 1-4 co najmniej 10 lat pod ziemią, na odkrywce w kopalniach siarki lub węgla brunatnego, a także w kopalniach otworowych siarki albo na stanowiskach dozoru lub kierownictwa ruchu;

2) zatrudnienie przy innych pracach, nie dłuższe niż 5 lat, do których pracownicy wykonujący prace określone w ust. 1 i w pkt 1 i 2 przeszli w związku z likwidacją kopalni, zakładu górniczego, przedsiębiorstwa lub innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-4.

Stosownie do art. 50d ust. 1 ustawy przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym następujące okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego:

1) w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robotach szybowych;

2) w drużynach ratowniczych.

A zatem dokonując wykładni przepisu art. 50a w zw. z art. 50 d ust.1 w/w ustawy należy wskazać, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż do wyliczenia pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1 przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej wolą ustawodawcy nie było przyjęcie tzw. dniówek półtorakrotnych. Otóż przede wszystkim należy wskazać, że art. 50c ust.1 w/w ustawy przewiduje różne stanowiska pracy górniczej nie tylko te, które odnoszą się do dniówek półtorakrotnych. A zatem pojęcie "praca górnicza" oznacza okres zatrudnienia górnika pod ziemią oraz na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego, to jest okresy pracy górniczej wymienione w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej, wykonywanej co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy (wymóg określony w art. 50b ustawy). W przypadku wykonywania pracy o charakterze mieszanym (pod ziemią i na powierzchni) praca ta stanowi pracę górniczą, jeżeli jest wykonywana pod ziemią co najmniej przez połowę dniówek roboczych w miesiącu, obliczanych w stosunku do czasu pracy obowiązującego w myśl zasad kodeksu pracy w danym zawodzie (wyrok SN z dnia 8.05.1989r., II URN 34/89, Lex nr 14922). Natomiast do prac liczonych w wymiarze półtorakrotnym, ustawodawca zaliczył te prace górnicze, które z uwagi na specyfikę ich wykonywania narażają górnika na większe ryzyko utraty zdrowia i życia. Przepis art. 50 d w/w ustawy wprost wskazuje, że odnosi się do ustalania emerytury górniczej; w przepisie nie zostało zastrzeżone, że nie odnosi się do ustalenia okresu pracy górniczej. W tym zakresie zresztą organ rentowy jest nie konsekwentny. Z jednej strony bowiem zalicza powodowi dniówki półtorakrotne do pracy górniczej (25 lat), z drugiej już nie (15 lat). Chociaż odnosi się to do tej samej pracy. Po drugie w przepisie art. 50 a ust. 2 w/w ustawy nie wyłączono zastosowania art. 50d ust.1 przy wyliczaniu okresu pracy górniczej z art. 50c ust.1. Także wykładnia systematyczna wskazuje na zastosowanie przepisu art. 50d w/w ustawy do wszystkich przypadków liczenia okresów pracy górniczej odnośnie prawa do emerytury górniczej; tzn. zarówno do ogólnego stażu jak i stażu z art. 50c ust.1, który zawiera definicję pracy górniczej, uznając nawet wykonywanie jej w wymiarze co najmniej połowy dniówek roboczych. Przepis art. 50d ustawy emerytalnej, który znajduje się po przepisie 50c ustawy emerytalnej nie został w tym akcie prawnym umiejscowiony przypadkowo, lecz wynika z racjonalnego działania prawodawcy, który założył jego zastosowanie do wszystkich przypadków wymienionych w przepisach położonych wyżej. Inaczej jest natomiast w przepisie art. 50 e ustawy emerytalnej, do którego nie będzie miał zastosowanie art. 50 d, ponieważ przepis ten jest wprowadzony już po art. 50 d., a nadto wprowadza warunek "wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy"; art. 50a ust.2 w zw. z art. 50c ust.1 takiego warunku nie zawiera, (podobne stanowisko wyraził SA w Lublinie wyrok z 13.03.2014r., IIIAUa 1533/13, SA w Katowicach, wyrok z 21.02.2013r. IIIAU 732/12 i ***SN w wyroku z dnia 11.02.2014r., IUK325/13).***

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała ilość dniówek półtorakrotnych wypracowanych przez powoda, co znalazło choćby potwierdzenie w zaskarżonej decyzji. Stąd niezrozumiałe jest twierdzenie fachowego pełnomocnika

organu rentowego zawarte w odpowiedzi na odwołanie, iż powód nie wykazał tych dniówek. ZUS nie przedstawił także żadnego uzasadnienia prawnego dla forowanej wykładni art. 50a ust.2 ustawy emerytalnej.

A zatem uwzględniając powyższe rozważania należało uznać, że powód wykazał 15 lat pracy, o której mowa w art. 50c ust.1 ustawy emerytalnej. (Na marginesie należy tylko podnieść, że na dzień 1.02.2019r. wykazał także 15 lat "czystej pracy".) Tym samym niewątpliwie wnioskodawcy należało uwzględnić do pracy górniczej o jakiej mowa w art. 50c ust. 1 w zw. z art. 50d ust. 1 ustawy łącznie 20 lat 8 miesięcy i 21 dni stażu, liczonej w wymiarze półtorakrotnym.

Kolejną sporną kwestia było ustalenie 25 lat pracy górniczej i równorzędnej. Stosownie do art. 50c ust. 2 ustawy za pracę równorzędną z pracą górniczą uważa się zatrudnienie przy innych pracach, nie dłuższe niż 5 lat, do których pracownicy wykonujący prace określone w ust. 1 i w pkt 1 i 2 przeszli w związku z likwidacją kopalni, zakładu górniczego, przedsiębiorstwa lub innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-4. Strona pozwana nie uwzględniła wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia jako pracy równorzędnej, wskazując że zatrudnienie to było poprzedzone okresem pobierania zasiłku dla bezrobotnych, a nie rozpoczęło się bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia w KWK na skutek likwidacji kopalni. Sąd zauważa jednak, że w art. 50c ust. 2 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych chodzi o przejście "w związku z likwidacją kopalni, zakładu lub przedsiębiorstwa górniczego". Akcentowany jest więc związek funkcjonalny tego "przejścia" z utratą pracy górniczej, uzasadniony celem przytoczonej regulacji polegającym na umożliwieniu zwolnionym z pracy górnikom dopracowania u innych "nie górniczych" pracodawców okresu (stażu pracy), wymaganego do nabycia górniczych uprawnień emerytalnych, w rozmiarze nie dłuższym niż 5 lat (por. wyrok z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 117/12). Omawiana regulacja nie zawiera natomiast wymagania bezpośredniego przejścia z utraconego górniczego zatrudnienia do pracy u innego "nie górniczego" pracodawcy, ani żadnego innego normatywnego rygoru wystąpienia precyzyjnie określonego "czasowego" związku pomiędzy wymienionymi okresami zatrudnienia (por. wyrok SN z 19.11.2013r., I UK 157/13). W sposób oczywisty nie zrywa związku funkcjonalnego z utratą pracy górniczej zarejestrowanie się zwolnionego pracownika w urzędzie pracy i uzyskanie statusu bezrobotnego. Jest to niewątpliwie działanie podjęte w związku z utratą pracy górniczej, polegające na poszukiwaniu nowego zatrudnienia. (por. wyrok SN z 14.06.2018r., II UK 178/17). Zatrudnienie to następuje bowiem w pewnym nieprzerwanym "ciągu zdarzeń", zapoczątkowanym rozwiązaniem umowy o pracę z kopalnią w związku z jej likwidacją i służy spełnieniu głównego celu wynikającego z regulacji omawianego przepisu, to jest umożliwieniu zwolnionemu pracownikowi dopracowania (w rozmiarze nie dłuższym niż 5 lat) u innych, także "nie górniczych" pracodawców odpowiedniego stażu pracy, wymaganego do nabycia górniczych uprawnień emerytalnych (por. wyrok SN z dnia 18.01.2018r., sygn. akt II UK 654/16). Ponadto zaliczenie innego zatrudnienia (w wymiarze 5 lat), podjętego "w związku z likwidacją kopalni, zakładu górniczego, przedsiębiorstwa lub innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-4", nie musi wynikać z jednego kolejnego stosunku pracy (por. wyrok SN z dnia 22.08.2012r., I UK 117/12). Brak jest podstaw do twierdzenia, aby zatrudnienie to mogło być realizowane wyłącznie w jednym podmiocie, czy też ograniczona była możliwość zmiany takiego miejsca pracy do działania wyłącznie w następstwie oświadczenia woli pracodawcy. W szczególności w istniejących wcześniej realiach rynku pracy nie było można żądać od pracownika, aby bez względu na konsekwencje (także finansowe) w ramach wskazanych 5 lat kontynuował za wszelką cenę zatrudnienie w tym podmiocie, w którym podjął pierwsze zatrudnienie po likwidacji kopalni. Rozwiązanie stosunku pracy z kolejnym „nie górniczym” pracodawcą na mocy porozumienia stron nie niweczy związku przyczynowego utraty zatrudnienia w kopalni z likwidacją kopalni (por. wyrok SN z dnia 14.06.2018r., II UK 178/17).

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdza, że do okresów pracy równorzędnej w wymiarze nieprzekraczającym 5 lat należało uwzględnić wnioskodawcy zatrudnienie w F. sp.j. w N. (25.07.2000r.-31.03.2003r.), w P. (...) w N. (01.04.2003r.-31.12.2003r.) oraz w Zakładzie (...)W. Z.W. sp.j. w Ś. (20.04.2004r.-06.12.2016r.), bowiem jego podjęcie było wynikiem utraty zatrudnienia w kopalni na skutek likwidacji tej kopalni. Co również istotne, nie ulega wątpliwości, że utrata zatrudnienia w F.sp.j. oraz P. (...) była wynikiem problemów ekonomicznych pracodawcy, skutkujących najpierw upadłością F. sp.j., a następnie likwidacją Przedsiębiorstwa Budowlanego – obu działalności prowadzonych przez T. M.. Wnioskodawca nie miał żadnego wpływu na utratę tego zatrudnienia, a zatrudnienie u

tych pracodawców pojął niewątpliwie z powodu utraty zatrudnienia w kopalni. Podobnie również w Zakładzie (...). W ocenie Sądu niewątpliwie gdyby wnioskodawca nie utracił zatrudnienia w kopalni na skutek likwidacji KWK (...), to nie podejmowałby pracy w kolejnych zakładach pracy, o czym świadczy choćby fakt obecnego zatrudnienia w przedsiębiorstwie górniczym. Dlatego zatrudnienie w tych zakładach pozostaje w związku z likwidacją kopalni i mając na uwadze cyt. wyżej orzecznictwo, stanowi okres równorzędny z pracą górniczą o jakim mowa w art. 50c ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalnej. W tej sytuacji wnioskodawca posiada ponad 25 lat pracy górniczej i równorzędnej,

Reasumując ubezpieczony spełnił wszystkie warunki do otrzymania emerytury górniczej o jakiej mowa w art. 50a ust.2 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.